

متن پرسش

عرض سلام و ادب و احترام خدمت استاد گرامی ضمن عرض تبریک اعیاد رجب و شعبان و توفیقات روز افزون در این ایام سوال و یا شاید درد دلی با جنابعالی داشتم که عاجزانه از حضورتان کسب راهنمایی می‌کنم. اگر کسی در زندگی بسیار احساس پوچی و ناامیدی کند چه باید کرد؟ ما دو سال است که زندگی مشترک خود را به یاری خداوند آغاز نمودیم و الحمدلله همسر بنده فردی بسیار متدین و مذهبی و تحصیل کرده و از ارادتمندان جنابعالی هستند و خودم طلبه هستم و در حد توان هر چند شاید کم باشد تلاش کرده‌ام که نگاه توحیدی به زندگی داشته باشیم. مطالعه در زندگی برای همسرم بسیار نقش اساسی دارد و به قول خودشان تفریحشان کتاب و کتابخوانی است. منتهی صحبت‌هایی از ایشان شنیده‌ام می‌شود که روح و روان و نشاطی که یک زن باید در زندگی داشته باشد و کانون خانواده را گرم نماید از من ساقط کرده چرا که مرتب گفتار مایوس کننده بر زبان می‌آورد بعنوان نمونه می‌گویند: (عمرمان رفت و کاری نکردیم؟ کاش وقتی بخواب می‌رفتم دیگر بیدار نمی‌شدم؟ کاش می‌توانستم خودکشی کنم؟ وقتی این همه کتاب را در کتابخانه خود می‌بینم آتش می‌گیرم که کی آنها را بخوانم؟) با توجه به اینکه وقت هم برای مطالعه می‌گذارند و بقول خودشان بسیاری از آنها را خوانده‌اند. (در زندگی ام هیچ چیزی وجود ندارد؟ و مواردی از این قبیل. لازم به ذکر است که ایشان علاقه وافری به تدریس داشته‌اند اما موفق به آن نشده‌اند. و در حال حاضر در ارگان دیگری مشغول کار می‌باشند اما همیشه احساس بی‌میلی و ناامیدی می‌کنند و می‌گویند عمرم دارد تلف می‌شود. خلاصه از شما خواهشمندم که مرا راهنمایی بفرمایید که در این شرایط چه کنم از طرفی بسیار زندگی و همسر عزیزم را دوست دارم و از طرفی نمی‌دانم چه کنم با این همه ناامیدی در ایشان. و پاسخی هم خطاب به ایشان داشته باشید چرا که فرمایشات شما برایشان بسیار محترم است. بسیار از جنابعالی متشکرم التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: به ایشان بفرمایید اولاً: به آن‌چه خداوند در رابطه با شغل برای شما مقدر کرده همان مصلحت ایشان است و با راضی شدن به آن کار راه بهشت در مقابلشان گشوده می‌شود. ثانیاً: بفرمایید: «رهرو آن نیست که گه تند و گهی خسته رود رهرو آن است که آهسته و پیوسته رود». انشاءالله با یک برنامه‌ی دراز مدت جهت کسب معارف الهی، خداوند آن‌چه را مصلحت بداند بر قلب ایشان اشراق می‌کند به شرطی که طوری سخن نگوید که همسر او احساس یأس کند. هر دوی

شما خدا را شکر کنید که خداوند شما را به همدیگر رسانده و در کنار همدیگر با نشاط کامل تمرین کنید
چگونه در حق همدیگر ایثار نمائید. موفق باشید.